

нощ хвърлила искра въ плѣвника. А да се случи, че Петъръ трѣбвало да стане тая утринъ по-рано, прѣди изгрѣвъ слънце. Зърналъ той пламъка, дима, разтичалъ се, заливалъ и тъпкалъ — огасилъ огъня. Па се изправилъ прѣдъ иконата, помолилъ се, по-благодарилъ, че се събудилъ на врѣме и излѣзълъ на работа.

Тоя день изтекълъ срокътъ на Нуждата, и работитѣ на селянинътъ трѣгнали отъ добръ на по-добръ. И хукнала Нуждата, позеленѣла отъ ядъ и се срѣщнала съ сестра си.

— Е, какво стана, сестрице? Повървѣ ли ти? — Попитала Мжката.

— Какво ще ми повърви! — ядосано изрѣмжала Нуждата: такъвъ твърдъ човѣкъ не съмъ виждала никога — измжчихъ се! Ти го съсипвашъ, а той работи, сѣкашъ и не го усѣща! Иди и опитай. А не струва да се оставимъ на Лѣността.

— Не се ядосвай, сестрице. Сега азъ отивамъ — азъ ще му дамъ да ме помни!

И като посочила костеливия си юмрукъ, Мжката се вмъкнала въ избата на селянина.

Туку-що били седнали на вечеря. Тя се огледала и тихичко се промъкнала задъ стопанина и увиснала на плѣщитѣ му. Отпустналъ се тогава селянинътъ, спрелъ да яде, нѣщо притъмнѣло на очитѣ му, сърдцето му се свило и му станало тежко и мжно.

Врѣмето било празнично, безработно. Селянинътъ срѣбналъ чашка винце, грабналъ гайдата и засвирилъ тѣй, че всичко въ кжщи се оживило: жена му се завъртѣла, дѣцата заподскачали, дори паницитѣ и грѣнцитѣ отъ полицитѣ се завъртѣли и заподскачали отъ радостъ.